

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ РУМПИ И ОСАТА

chitanka.info

— Мамо, какво е това? — попита учудено Румпи и посочи малката крилата животинка със златист гръб, кацнала току-що върху неговото парче диня.

— Това ли? Ами че това е... оса! — рече майка му и дръпна Румпи по-близо до себе си. Двата бяха излезли на следобедна закуска пред къщата, а таткото все още се въртеше вътре. Нарязаната диня червенееше на дървената масичка и приятно ухаеше.

— Хапе ли осата? — полюбопитствува Румпи, като се мъчеше да заобиколи майчиния хобот.

Но тя го дръпна пак:

— Осата не хапе, а бодне с жилото си... То е малко, но много остро — щом го забие някъде по тебе, дълго боли и кожата се подува.

— Но ти си ми казвала, че моята кожа е доста дебела... Как ще я пробие тогава едно малко жило?

— О, дребната оса е хитра и находчива — винаги си намира тъничко местенце по кожата, за да ти причини болка. Например може да влезе в ухото ти или да те боцне по езика... Никога не е известно къде ще забодне жилото си една оса.

— А няма ли сега да ми изяде динята? — попита отново слончето.

— Не, това не може да направи! — засмя се майка му. — Виж я какво малко коремче има — ще си пийне глътка динен сок и ще си отиде по живо, по здраво. А показва жилото си само когато я разсърдиш с нещо. Няма да я закачаме и тя сама ще избяга.

Осата като че ли чу нейните думи, трепна с крила и литна право нагоре: „Зъм-зъм-зъм-зъм!“.

Така слончето научи, че и малките животинки могат да бъдат опасни за него. Особено щом имат крила. Затова, когато в двора долиташе отнякъде оса, Румпи бързо отиваше до стените на къщата и оттам я проследяваше с предпазлив поглед. А когато тя направеше кръг встрани — към къщата на маймунките или към двора на бялото пони, слончето си отдъхваше и започваше да си тананика весела песничка:

Тя е дребна като семчица.

Но е жълта

*и омразна.
Затова стоя на сенчица
и със нея
не приказвам!*

Но заваляха есенните дъждове и жълтата оса престана да бръмчи из двора. Вместо нейното звънко бръмчене Румпи чуваше мекия шум на падащите капки.

Понякога си мислеше:

„Къде ли се крие осата, когато дойде дъжд? Може би тя също има къщичка някъде наблизо... Такава една къщичка — дребна и жълта като нея... Ала нека се крие, хич не ми трябва! А дъждът колко приятно вали... Татко ми е казал, че тази вода, която пада от небето, е дошла чак от Африка. Била е там, но слънцето я превърнало в пара, парата станала на облак, а облакът пътувал, пътувал и дошъл чак дотук. И сега вали дъжд.“

Една сутрин слончето не издържа и излезе на двора да си поиграе с дъждовните капки.

— Едно, две, пет, осем! — опита се да ги преброи то, но се обърка, защото още не можеше да брой правилно и защото дъждовните капки нямаха брой. Затова пък разбра, че е много по-добре да ги остави да подскачат по ушите му, да го почукват челото и по хобота, да тичат весело по гърба му... „Бърр! Студеничко!“ — потрепваше от време на време Румпи, но продължаваше своята игра с дъжда.

На другия ден легна болен.

Мама и татко уплашено се затюхкаха около него:

— Видя ли какво стана сега? Все не слушаш и всичко вършиш на своя глава... Казвахме ли ти да не стъпваш в басейна повече, да не правиш къпаница в басейна?

— Буха-буха! Отдавна не съм стъпвал в басейна! — обясни с кашлящ глас Румпи-румпи. — А дъждът стъпваше по мен. И сега сякаш продължава да тича по гърба ми... Буха-буха! А на главата ми сякаш е сложен горещ камък. Буха-буха!

— Значи Румпи е много болен! И сигурно има висока температура! — извика разтревожената му майка!

— Трябва да го прегледа лекар! И то веднага! Отивам да го доведа! — обади се вървешком баща му и излезе в дъждовната вечер.

Скоро дойде и лекарят на зоологическата градина.

Той извади от джоба на бялата си престилка голяма лъжица, пъхна я в устата на слончето и рече:

— Кажи „А“. Но искам да чуя едно хубаво дълго „А“.

— Ааааааа! — изпълни послушно молбата му болният Румпи.

— Сега дишай дълбоко.

Румпи-румпи пое въздух с хобота и шумно въздъхна. Бялата кръгла шапка на лекаря отхвъркна към тавана и пак се върна на главата му.

— Стига толкова! — рече намръщен лекарят. — Такава настинка отдавна не бях виждал!

После отвори черната си чанта и извади от нея дебела спринцовка с дълга игла.

— Започваме лечението — обяви важно лекарят. — По две инжекции три пъти на ден! Обърни се малко — каза той на болното слонче. — Такааа.

Повдигна се на пръсти и бързо заби в хълбока на Румпи дългата игла...

Лечението продължи цяла седмица. Инжекциите идваха една след друга и винаги бяха големи, и винаги имаха остри игли. По едно време на Румпи му се струваше, че цялата му кожа отзад е станала на дупки и през тях свободно влиза есенният хлад. Но ако искаме да бъдем справедливи, трябва да кажем, че хладно му ставаше повече от страх. Върн дъждовете бяха вече престанали и слънцето отново стопляше с лъчите си земята.

Една сутрин лекарят заяви тържествено:

— Румпи, ти си вече здрав! Нямаш кашлица, нямаш хрема, нямаш температура. Мисля, че можеш да направиш една малка разходка из двора — тъкмо ще разбереш дали си отвикнал да ходиш!

Румпи подскочи от радост — край на досадното стоене в стаята, край на страшните големи инжекции! И веднага щом лекарят си тръгна, слончето бързо се измъкна на кръглия двор.

Разбира се, че не беше отвикнал да ходи.

Разбира се, че щом тръгна по двора, веднага запя:

*Хей,
че радостни минутки!
Виж ме,
слънчо заблестял!
Кожата ми
е на дупки,
но съм вече
оздравял!*

„Зъм-зъм-зъм-зъм!“ — завъртя се около песничката му познатата жълта оса. Тя също цяла седмица беше чакала слънчевото време, за да се появи отново тук... И за да изплаши отново слончето.

Ала Румпи-румпи този път дори и не трепна.

— Какво толкова си се разбръмчала? — викна ѝ смело слончето. — Да не мислиш, че ще ме уплашиш със своето жило? На мене такива големи инжекции ми биха, че от теб вече нямам никакъв, ама никакъв страх!

— Зъм-зъм! Щом нямаш страх от жилото ми, няма смисъл да идвам повече в двора! — завъртя се обидено осата. — Аз ходя само там, където се плашат от мен!

Вдигна се в синкавия есенен въздух и изчезна.

А довольният Румпи-румпи продължи песента си:

*Хитростта ви
днес разбрах,
дребосъци
бързокрили!
От осата
нямам страх.
Затова
не ме ужили!
Румпи-бам,
румпи-бой!
Аз съм бил
голям герой!*

„Я, какво е това?“ — си рече слончето Румпи-румпи и протегна хобот към малкия тъмен предмет, който лежеше на оранжевата пейка! Помириса го, хвана го внимателно и го завъртя пред очите си.

Не ставаше за хапване, за игра също не го биваше... Кутийка някаква с две бели копчета отстрани и с черни чертички отпред. Нито се разбира за какво служи, нито се знае на кого е. Но май човешка ръка го бе държала допреди малко, понамирисваше на тютюн и на ментови бонбони. „Сигурно е на пазача — само той може да го е забравил тук!“ — предположи Румпи и понечи да върне предмета на предишното му място.

Но преди да стори това, в кутийката нещо изпука и неочаквано се обади важен глас:

„Днес се очаква умерена облачност с кратки превалявания в следобедните часове. За утре — ново покачване на температурата от пет до десет градуса...“

Това не беше гласът на пазача. А и самите думи бяха едни такива — хем строги, хем не съвсем разбираеми.

„Хм, има някаква загадка тук... Но щом говори за температура — навярно тази кутийка е на лекаря! Я да я взема със себе си и да я послушам малко... Пък ще му я дам, когато мине край нашия двор“ — си помисли слончето.

Вдигна чудноватия предмет над главата си и тръгна към къщи.

Но кутийката отново изпука и както се люлееше във въздуха, започна да пее:

*Искам утре
да е лято!
Златен изгрев
да блести!
И в небето
волно ято
като песен
да лети!*

После мелодията заглъхна и след няколко крачки изчезна съвсем. Румпи отново завъртя тъмната кутийка пред очите си, но тя

продължавате да мълчи...

— Румпи, ти ли пееше така хубаво? — се обади от отсрещния двор Розовото фламинго.

— Не, аз само си вървах по пътя... — трепна слончето и побърза да прикрие кутийката зад разпереното си ухо. — Как да ти обясня... И аз чух, че нещо пееше, но това нещо не бях аз.

— Жалко, че не си ти. Щях да те помоля да изпееш онази дивна песен още веднъж.

— Така ли? Че какво дивно имаше в нея? — любопитствува слончето.

— Тази песен, драги приятелю, ми напомни свободата! — рече с прочувствен глас птицата и размаха на място своите розово-бели крила. — Напомни ми за слънчевата степ, за волното наше ято, за онова безкрайно небе! Ах, толкова ми е омръзнал този тесен двор...

— Че защо тогава не излетиш на свобода? Нали си имаш крила? — примигна неразбиращо слончето.

— Защото тук храната винаги е сигурна. Дъжд да вали, вятър да вее — човката ми рядко остава празна. Някак си по-удобно се живее в този двор, разбираш ли?

— Абе... Разбирам... — кимна нерешително Румпи и замислен се отдалечи.

Но когато вече завиваше покрай следващия двор, тъмната кутийка, скрита в навития му хобот, пак се обади:

„Обръщаме внимание на всички пешеходци, особено на децата, да преминават само по зебрата! Напоследък зачестиха случаите...“

— Хей, Румпи! — подвикна Зебрата с ядосан глас. — Какви глупости говориш? Как ще преминават децата по мене, нали ще ми нацапат шарките?... Нека посмеят само! Такъв ритник ги чака!

— Това не го казах аз... — поиска да обясни слончето, но в този момент кутийката запращя, запиука, после загърмя с все сила:

*Рок! Рок! Рок!
Кой обича рок?
По света широк
всеки иска рок!*

Напразно слончето въртеше хобота си във всички посоки — кутийката продължаваше своята гръмогласна песен:

*Пей
само рок!
Само рок,
хей!*

— Румпи, престани! Това не е песен като песен, а дивашки шум! — проехтя още един гневен глас. — Спри да си дереш гърлото! На всичко отгоре бъркаш думите — вместо „носорог“ казваш „само рок“.

Слончето изви глава и видя, че от близката къща с тежки стъпки идваше Носорог — вирнатият му нос се поклащаше застрашително.

— Брей, да му се не види... — промърмори Румпи. — Всички викат по мен... Ей сега ще се махна оттук.

Песента сякаш сама разбра, че не е желана на това място, и изчезна някъде. А Румпи-румпи ускори крачките си и задъхан влезе у дома си.

Обиколи двора, спря се до един голям нащърбен камък и пъкна чудноватата кутийка под него.

„Ще я държа тук и на никого няма да я показвам. Щом съм я намерил аз, значи мой е бил късметът. А когато ми се прииска да чуя разни интересни неща — ще я извадя, ще я завъртя във въздуха и тя сама ще нададе глас... А сега е време да направя едно «фър-бър-плим» в басейна!“

Но още несторил и крачка, някой наблизко попита:

— Румпи, да си виждал случайно моето транзисторче?

Слончето обърна глава към мястото, където лежеше скрита кутийката, но гласът този път не идваше от нея. Вдигна поглед и чак тогава забеляза пазача, изправен до оградата.

— Няма ми транзисторчето! — продължи ядосано пазачът. — Стори ми се, че нещо свири насам, та реших да проверя дали не е моето транзисторче.

— Транзист... транзисторче ли? За първи път чувам за такова нещо! — изрече смутено слончето.

Веднага му дойде наум, че пазачът може би търси онази чудновата кутийка, и се обърка съвсем — какво да каже сега: хем е взел със себе си кутийката, хем е решил да я скрие под камъка... Не, по-добре да му я даде друг път, когато човекът не е толкова ядосан.

И Румпи премести единия си крак пред нащърбения камък, за да не се вижда какво е пъхнато там. Ала докато скришом правеше тази крачка, без да иска, бутна ръба на кутийката — нещо в нея отново изпиука и над двора се разнесе песен:

*Идат
слънчевите дни.
Ти при мене
се върни!*

— Аха, значи така било! — размаха пръст пазачът. — Бързо да ми върнеш транзисторчето!

— Ето ти го... — промърмори слончето и протегна пеещата кутийка над оградата. Зарадваният пазач я грабна, после натисна едно от белите копчета и песента мигом спря.

— А сега да ти кажа, Румпи — вече по-спокоен рече пазачът. — От мен запомни: чуждото нещо, където и да го скриеш, все ще се обади! Разбра ли?

— Ами, разбрах... — отвърна умърлушен Румпи. — Друг път ще знам: едното бяло копче е било за пускане, а другото — за спиране...

И с бавни стъпки се отправи към басейна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.